

Bilag 7.

Til det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ferie med Løn.

I Anledning af det til Behandling i det ærede Udvalg foreliggende Forslag til Lov om Ferie med Løn tillader Dansk Arbejdsgiverforening og Industriraadet sig at udtale følgende:

Som det er anført i de til Lovforslaget knyttede Bemærkninger, har Spørgsmaalet om Sikring af Ferie med Løn for Arbejdere, Funktionærer og Medhjælpere allerede i en lang Aarrække været behandlet i de mellem Fagorganisationerne afsluttede Arbejds-overenskomster, og der har særlig i de senere Aar været en meget stærk Udvikling i Arbejdet for ad denne Vej at løse Feriespørgsmaalet. Efter den som Bilag III til Lovforslaget knyttede Oversigt har Sagen udviklet sig saaledes, at medens i 1915 kun ca. $\frac{1}{6}$ og i 1919 ca. $\frac{1}{3}$ af Arbejderne havde overenskomstmæssig Ret til Ferie, var der i 1935 sikret knapt Halvdelen og i Efteraaret 1936 over $\frac{2}{3}$ af de fagorganiserede Arbejdere og praktisk talt alle Funktionærer og Medhjælpere Ret til Ferie med Løn. Da der yderligere mellem Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationerne er principiel Enighed om, at det ad overenskomstmæssig Vej lader sig gøre at tilvejebringe en Løsning af Feriespørgsmaalet for de københavnske Arbejdere ved Bygningsfagene og for Jord- og Betonarbejdere ved Entreprenørfaget, maa man mene, at der ved de faglige Aftaler om Arbejdsoverenskomster er tilvejebragt en Anerkendelse af Ferieretten i et saa vidt Omfang, at det maa være upaakrævet ved en Lovgivning paa dette Omraade at gribe ind i en Udvikling, der ad Frivillighedens Vej har bragt Spørgsmaalet om enhver beskæftigets Ferie saa nær til en Løsning.

Gennem de af Fagorganisationerne trufne Aftaler har Feriespørgsmaalet saaledes gennem Aarene været Genstand for en Udvikling der er foregaaet i nær Tilknytning til de foreliggende økonomiske Muligheder for at løse dette Spørgsmaal, og der har derhos inden for de enkelte Erhverv og Fag udviklet sig Former for Ferieordninger, som er begrundede i de særlige Forhold.

Det vil derfor efter Dansk Arbejdsgiverforenings og Industriraadets Opfattelse ikke alene være upaakrævet, men tillige uheldigt og skadeligt for den bedst mulige Løsning af Feriespørgsmaalet for Arbejdere, Funktionærer og Medhjælpere, hvis der gennem generelle Lovregler gribes ind i den Udvikling, der ved de faglige Organisationers Arbejds-overenskomster er tilvejebragt paa dette Omraade.

Arbejdsoverenskomsterne tilvejebringes efter langvarige og indgaaende Forhandlinger mellem de kontraherende Parter, og deres Indhold er Udtryk for, hvad disse mener, at der i den givne Situation er forsvarligt. Da Ferie med Løn ifølge Sagens Natur er et Lønspørgsmaal af varierende Betydning for de forskellige Fag under Hensyntagen til den Udstrækning, hvori en Ferieordning allerede er ført ud i Livet, ligger det i Sagens Natur, at et Statsindgreb paa dette Omraade betyder, at der sker en Forrykkelse i det Ligevægtsforhold, som er opnaaet gennem de afsluttede Overenskomster.

Ferie af det i Lovforslaget angivne Omfang vil medføre en væsentlig Produktionsfordyrelse og vil til Skade for Beskæftigelsen svække en Række Erhvervs Konkurrenceevne overfor Udlandet. I Øjeblikket har ca. 70 pCt. af de hos Arbejdsgiverforeningens Medlemmer beskæftigede Arbejdere 6 Dages Ferie med Løn. Lovforslagets 9 Dages Ferie 1939 og 12 Dages Ferie i 1940 og derefter vil blot for de nævnte 2 Aar betyde henholdsvis ca. 10 og 16 Mill. Kr. aarlig i øgede Produktionsomkostninger alene for Arbejdsgiverforeningens Medlemmer.